

Republika Slovenija

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil

številka: 018-222/2015-3

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu mag. Gregorja Šebenika kot predsednika senata ter Nine Velkavrh in mag. Mateje Škabar kot članic senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »PREVOZI ŠOLSKIH OTROK«, na podlagi zahtevka za revizijo družbe AVRIGO, d.o.o., Kidričeva ulica 20, 5000 Nova Gorica (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Občina Hrpelje – Kozina, Reška cesta 14, 6240 Kozina (v nadaljevanju: naročnik), dne 3.11.2015

o d l o č i l a :

1. Zahtevk za revizijo, vložen dne 8.9.2015, se zavrne kot neutemeljen.
2. Vlagateljeva zahteva za povračilo stroškov postopka pravnega varstva se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v :

Naročnik je dne 2.7.2015 na Portalu javnih naročil pod številko objave JN4397/2015 in dne 7.7.2015 v Uradnem listu Evropske unije pod številko objave 2015/S 128-235523 objavil obvestilo o javnem naročilu »Prevozi šolskih otrok«. Javno naročilo je naročnik razdelil na pet sklopov in ga z namenom sklenitve okvirnega sporazuma v vsakem posameznem sklopu z zgolj enim najugodnejšim ponudnikom za obdobje štirih šolskih let oddajal po odprtem postopku. Dne 14.8.2015 je naročnik izdal Obvestilo o odločitvi o oddaji javnega naročila, številka 603-3/2015, s katerim je za sklenitev okvirnega sporazuma v vseh petih sklopih izbral družbo STREET TOUR, d.o.o., Portorož, Liminjanska cesta 94a, 6320 Portorož (v nadaljevanju: izbrani ponudnik).

Vlagatelj je pri naročniku dne 24.8.2015 vložil zahtevo za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila, ki jo je naročnik zavrgel s sklepom, številka 603-3/2015 z dne 25.8.2015.

Nato je vlagatelj pri naročniku dne 8.9.2015 vložil zahtevk za revizijo in v njem predlagal, da naročnik oziroma Državna revizijska komisija njegovemu zahtevku ugodí in razveljavi Obvestilo o odločitvi o oddaji javnega naročila, številka 603-3/2015 z dne 14.8.2015. Poleg tega je vlagatelj zahteval, da mu naročnik v roku 15 dni od dneva odločitve o zahtevku za revizijo povrne stroške predrevizijskega in revizijskega postopka, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

V zahtevku za revizijo vlagatelj uvodoma navaja, da je pri naročniku vložil zahtevo za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila, ki jo je naročnik zavrgel, ne da bi se pri tem opredelil do očitkov vlagatelja glede neobičajno nizke ponudbe izbranega ponudnika, kot tudi ne do zatrjevanih razlogov za izločitev sponudnikov. V zvezi z omenjenimi očitki se zato naročniku v postopku pravnega varstva po mnenju vlagatelja ne bi več smelo dopustiti podajanje navedb, saj bi slednje moral podati že v sklepu, s katerim je odločil o zahtevi za dodatno obrazložitev. Posledično vlagatelj predlaga, naj Državna revizijska komisija zaradi prekluzije ne upošteva navedb naročnika, s katerimi ta v obrazložitvi sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo kot neutemeljen zavrača vlagateljeve trditve o neobičajno nizki ponudbi in razlogih za izločitev sponudnikov. Predlagano postopanje po oceni vlagatelja narekuje smiselna uporaba pravil pravnega postopka, v skladu s katerimi se neprerekana dejstva štejejo za resnična. Nadalje vlagatelj navaja, da je bil doslej on tisti, ki je na podlagi poprej izvedenega postopka javnega naročanja opravljal storitve, ki so predmet konkretnega javnega naročila, pri čemer je cena opravljenih storitev s popustom znašala 1.538,59 EUR na dan, kar je za 50% višje od ponudbenih cen izbranega ponudnika. Vlagatelj zatrjuje, da je naročnik v proračunu za leto 2016 za namen prevoza šolskih otrok predvidel 220.000,00 EUR, kar pomeni, da bi ocenjena dnevna cena storitve za vseh pet sklopov znašala 1.157,00 EUR (190 šolskih dni). Skupna dnevna cena izbranega ponudnika za vseh pet sklopov pa znaša 780,00 EUR, kar pomeni, da je ponudbena cena za več kot 30% nižja od ocenjene in za več kot 50% nižja od dosedanje cene storitve. Upoštevanje navedeno bi se naročniku po mnenju vlagatelja že zgolj na podlagi primerjave ponudbenih cen s tistimi, dogovorjenimi v dosednji pogodbi, moral pojaviti sum, da je ponudba izbranega ponudnika neobičajno nizka. Vlagatelj zatrjuje, da je bila cena izbranega ponudnika za povprečno 30% nižja od cen, ki so jih za izvajanje storitve ponudili ostali trije ponudniki. Dalje navaja, da si je naročnik v razpisni dokumentaciji predpisal obveznost preverjanja ponujenih cen storitve s cenami na trgu, česar pa kasneje ni storil. Vendar vlagatelj ugotavlja, da so ponujene cene izbranega ponudnika za cca. 30% nižje od tržnih cen storitve. Glede na navedeno bi moral naročnik ob upoštevanju obveznosti iz lastne razpisne dokumentacije pozvati izbranega ponudnika, da svojo neobičajno nizko ponudbo pojasni. Nadalje je vlagatelj v okviru zahtevka za revizijo za vse sklope naročila, razen za sklop 2, pripravil izračun stroškov (brez DDV) v primerjavi z dohodki, ki bi jih izbrani ponudnik na letni ravni prejel iz naslova opravljenih storitev, ki so predmet konkretnega javnega naročila. Na podlagi predstavljenih izračunov vlagatelj ocenjuje, da izbrani ponudnik predmeta javnega naročila po ponujenih cenah ne bo mogel izpolniti, ne da bi pri tem zašel v dolgoročno plačilno nesposobnost oziroma insolventnost. Po mnenju vlagatelja bi naročnik moral upoštevati, da je predmet konkretnega javnega naročila prevoz šolskih otrok, tj. posebno občutljive skupine, za katero je potrebno še posebej skrbeti in ji zagotoviti varen potek prevoza. Zato bi povprečno skrben naročnik neobičajno nizko ponudbo izbranega ponudnika moral preveriti in s tem odpraviti vsakršen dvom v strokovno izvedbo javnega naročila v kasnejši fazi. Vlagatelj je sicer seznanjen z ustaljeno prakso Državne revizijske komisije, v skladu s katero je ocena o tem, ali ponudba izbranega ponudnika je/ni neobičajno nizka, naročnikova poslovna odločitev, ki sodi v sfero njegove odgovornosti za lastno poslovanje. Vendar se vlagatelj z omenjenim stališčem ne strinja. Prav tako vlagatelj ne more pritrditi praksi Državne revizijske komisije, po kateri je za odločanje o (ne)obstoju nelojalne konkurence pristojna Javna agencija Republike Slovenije za varstvo konkurence (v nadaljevanju: AVK). Zato bi Državna revizijska komisija v obravnavanem primeru na podlagi subsidiarne uporabe Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99 in sprem.; v nadaljevanju: ZPP) morala v okviru reševanja predhodnega vprašanja odločati o tem, ali je cena najugodnejše ponudbe sestavljena na način, ki ni skladen s pravili poštene konkurence. Ponudba, ki vključuje takšno ceno, je namreč nepravilna in s tem

nepopolna ter bi posledično morala biti izločena. V vsakem primeru bi po prepričanju vlagatelja morala biti ponudba izbranega ponudnika kot nepopolna izločena v sklopu 3. V tem sklopu je naročnik zahteval najmanj 51 sedežni avtobus, pri čemer se je predpisano število sedežev nanašalo na število potnikov (voznik ni bil vključen), priporočena največja dovoljena višina vozila je znašala 3.300 mm, priporočena največja medosna razdalja je bila 6.000 mm – velikost vozila omogoča obračanje v naselju Javorje. V zvezi s tem vlagatelj navaja, da je dne 21.8.2015 na sedežu naročnika vpogledal v ponudbe izbranega in preostalih ponudnikov. Na podlagi vpogleda je ugotovil, da ponudbi prvo- ter drugouvrščenega ponudnika za sklop 3 ne ustrezata razpisnim pogojem, saj vozili omenjenih ponudnikov presegata tako največjo dovoljeno višino kot tudi največjo medosno razdaljo. Obe omenjeni ponudbi v sklopu 3 bi zato po mnenju vlagatelja morali biti izločeni. Prav tako bi morala biti izločena ponudba izbranega ponudnika v sklopu 4, saj je njegovo vozilo preseglo priporočeni največji dovoljeni dolžino ter širino. V tem sklopu je namreč naročnik v razpisni dokumentaciji določil zahtevo po 20 sedežnem avtobusu, pri čemer je priporočena največja dovoljena dolžina vozila znašala 7.500 mm, priporočena največja dovoljena širina pa 2.200 mm – velikost vozila omogoča obračanje v naseljih Kovčice, Brezovica in Slope. Besednih zvez »priporočena največja dovoljena višina/dolžina/širina/medosna razdalja« po oceni vlagatelja ni mogoče razlagati kot priporočilo, marveč kot pogoj za izpolnjevanje tehnične sposobnosti, posledica neizpolnjevanja katerega je nepopolna ponudba, ki mora biti izločena. Nadalje vlagatelj naročniku očita kršitev načela transparentnosti in enakopravne obravnave ponudnikov. Po zatrjevanju vlagatelja je v konkretnem postopku javnega naročanja sodelovala uslužbenka naročnika, ki je v sorodstveni povezavi z zakonitim zastopnikom ter lastnikom podjetja, ki v obravnavanem postopku javnega naročanja ponudbe sicer ni oddalo, vendar pa poslovno sodeluje tako z naročnikom kot z izbranim ponudnikom. Upošteva se navedeno vlagatelj meni, da so v konkretnem primeru podani vsi elementi nasprotja interesov po 37. členu Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 45/10 in sprem.; v nadaljevanju: ZIntPK).

V skladu z drugim odstavkom 27. člena ZPVPJN se je izbrani ponudnik v vlogi z dne 18.9.2015 izjasnil o navedbah vlagatelja v zahtevku za revizijo in jih kot neutemeljene zavrnil.

Izjasnitvene navedbe izbranega ponudnika je pri odločanju upošteval tudi naročnik, ki je zahtevek za revizijo s sklepom, številka 603-3/2015 z dne 29.9.2015, zavrnil kot neutemeljen. Naročnik uvodoma pojasnjuje, da pravice do dodatne obrazložitve odločitve o oddaji naročila ni mogoče interpretirati široko, saj predstavlja izjemo od splošnega pravila, določenega v prvem odstavku 79. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 128/2006 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-2). Naročnik zato ne more pritrditi stališču vlagatelja, da je dodatna obrazložitev namenjena dodatnemu pojasnjevanju odločitve o označitvi posamezne ponudbe za (ne)popolno. Dodatna obrazložitev odločitve o oddaji naročila po mnenju naročnika pomeni korektiv za primer, ko v odločitvi o oddaji naročila niso navedeni razlogi za zavrnitev ponudbe ponudnika, ki ni bil izbran, ter prednosti sprejete ponudbe v razmerju do neizbranega ponudnika. Po prepričanju naročnika ni mogoče zaključiti, da je bila vlagatelju z izdajo sklepa o zavrženju zahteve za dodatno obrazložitev omejena ali celo kršena pravica do učinkovitega uveljavljanja pravnega varstva, saj je naročnik izdal obrazloženo obvestilo o oddaji naročila, prav tako je vlagatelju omogočil vpogled v ponudbeno in ostalo dokumentacijo o postopku javnega naročanja, zato je bil vlagatelj seznanjen z vsemi potrebnimi podatki o javnem naročilu. Dalje naročnik zavrača vlagateljeve navedbe o neobičajno nizki ponudbi izbranega ponudnika kot neutemeljene. Glede sredstev, ki jih je predvidel za prevoze šolskih otrok v

proračunu za leto 2016, naročnik pojasnjuje, da so ta navedena v bruto znesku, prav tako je v bruto znesku narejen izračun vlagatelja, ki se nanaša na ocenjeno dnevno ceno prevozov za vseh pet sklopov (1.157,00 EUR) in ki ga je vlagatelj uporabil za primerjavo z dnevno ceno izbranega ponudnika, pri čemer je bila slednja navedena v netu znesku (780,00 EUR). Omenjenih vrednosti medsebojno torej ni mogoče primerjati in zato ne morejo predstavljati dokaza o ponudbi izbranega ponudnika kot neobičajno nizki. Naročnik v nadaljevanju ugotavlja, da je vlagatelj v zahtevku za revizijo napačno citiral določbo 16. točke Navodil ponudnikom za izdelavo ponudbe, vsebovanih v razpisni dokumentaciji. V omenjeni določbi je namreč naročnik povzel prvi odstavek 49. člena ZJN-2, zato ne drži, da si je v razpisni dokumentaciji predpisal strožje pogoje v zvezi z ugotavljanjem neobičajno nizke ponudbe, kot jih predpisuje ZJN-2. Naročnik poudarja, da ni ocenil, da bi bila glede na njegove predhodno določene zahteve ponudba izbranega ponudnika neobičajno nizka ali da bi obstajal dvom glede izpolnitve naročila. Ponudbo izbranega ponudnika je naročnik pregledal in jo označil za popolno, vendar pogoji za obligatorno preverjanje, ali je najugodnejša ponudba v skladu z 49. členom ZJN-2 neobičajno nizka ali ne, niso bili izpolnjeni. Upošteva je navedeno vlagatelj po prepričanju naročnika ni uspel izkazati, da je naročnik kršil določilo lastne razpisne dokumentacije, 49. člen ZJN-2 in načelo transparentnosti postopka javnega naročanja. Naročnik pripominja, da je za ugotavljanje kršitev pravil poštene konkurence pristojna AVK in ne naročnik. V zvezi z nepopolnostjo ponudbe izbranega in drugouvrščenega ponudnika v sklopu 3 ter izbranega ponudnika v sklopu 4 naročnik navaja, da je v obeh sklopih kot pogoj tehnične sposobnosti predpisal le število sedežev vozila, medtem ko je priporočeno največjo dovoljeno višino/dolžino/širino/medosno razdaljo določil zgolj kot priporočilo. Da je bilo kot pogoj za ustreznost vozila na podlagi razpisne dokumentacije zahtevano zgolj najmanjše število sedežev, po naročnikovem mnenju jasno izhaja iz navedbe, da bo ponudba, ki ne bo izpolnjevala pogoja glede števila sedežev, izločena. Navedeno je dodatno potrjeno z dejstvom, da je bila kot dokazilo tehnične sposobnosti z razpisno dokumentacijo zahtevana predložitev Obrazca št. 8 – Izjave o razpoložljivem in ustreznem voznem parku, v katero je bilo potrebno vpisati število sedežev vozila, ne pa tudi višine, dolžine, širine ter medosne razdalje vozila. V kolikor bi naročnik kot pogoj določil tudi največjo dovoljeno višino, dolžino, širino in medosno razdaljo, ne bi v povezavi z omenjenimi besednimi zvezami uporabil besede »priporočena«, temveč bi to besedo izpustil. Na podlagi navedenega je nedvoumno razvidno, da je bila priporočena največja dovoljena višina/dolžina/širina/medosna razdalja v razpisni dokumentaciji določena kot priporočilo. Dalje naročnik zavrača navedbe vlagatelja, da je sorodstvena povezava med uslužbenko naročnika in zakonitim zastopnikom zasebne gospodarske družbe vplivala na postopek javnega naročanja. Konkretna gospodarska družba v obravnavanem postopku javnega naročanja namreč ne sodeluje niti kot ponudnik, sponudnik, niti kot podizvajalec, prav tako pa je ni mogoče obravnavati kot »potencialnega ponudnika«, saj je rok za oddajo ponudb že potekel. Zato naročnik ne more slediti zatrjevanju vlagatelja, da so v obravnavanem postopku javnega naročanja podani elementi nasprotja interesov po 37. členu ZIntPK. Prav tako naročnik kot neutemeljene zavrača navedbe vlagatelja o kršitvi načela enakopravne obravnave ponudnikov in transparentnosti postopka javnega naročanja.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu, preučitvi navedb vlagatelja, naročnika in izbranega ponudnika ter po presoji izvedenih dokazov je Državna revizijska komisija iz razlogov, navedenih v nadaljevanju, v skladu z 39. in 70. členom ZPVPJN odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa.

Vlagatelj je uvodoma navajal, da je naročnik njegovo zahtevo za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila zavrgel in zato v njej podanih navedb glede neobičajno nizke ponudbe izbranega ponudnika ter razlogov za izločitev sponudnikov v odločitvi o zahtevi za dodatno obrazložitev ni meritorno obravnaval. Posledično bi Državna revizijska komisija po mnenju vlagatelja morala vse kasnejše navedbe, ki jih je naročnik v zvezi z zatrjevanjem o neobičajno nizki in nepopolni ponudbi izbranega ponudnika navedel kot razloge v okviru obrazložitve svoje odločitve o zahtevku za revizijo, šteti za prepozne.

Državna revizijska komisija uvodoma pojasnjuje, da je zahteva za dodatno obrazložitev urejena v tretjem odstavku 79. člena ZJN-2, ki določa, da lahko ponudnik, ki ni bil izbran, v primeru, ko odločitev o oddaji naročila ne vsebuje razlogov za zavrnitev ponudbe neizbranega ponudnika, in prednosti sprejete ponudbe v razmerju do izbranega ponudnika, vloži pri naročniku zahtevo za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila.

Iz citirane določbe tretjega odstavka 79. člena ZJN-2 je razbrati, da je namen zahteve za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila zagotoviti, da bo naročnik v odločitvi o oddaji naročila navedel bistvene razloge za njen sprejem, s čimer bo neizbranemu ponudniku omogočena seznanitev z njimi. V kolikor ponudnik zahteve za dodatno obrazložitev ne vloži pravočasno ali če je ta nepopolna ali niso izpolnjeni pogoji za njeno vložitev, jo naročnik v skladu s tretjim odstavkom 79. člena ZJN-2 zavrže.

V obravnavani zadevi je naročnik ugotovil, da je odločitev o oddaji naročila za vse sklope vsebovala tako razloge za zavrnitev vlagateljeve ponudbe kot tudi prednosti sprejete ponudbe v razmerju do ponudnikov, katerih ponudbe niso bile izbrane. V posledici navedenega je naročnik zahtevo za dodatno obrazložitev zavrgel. Ker je torej zaključil, da zakonski pogoji za vložitev zahteve za dodatno obrazložitev odločitve o oddaji naročila niso podani, naročnik slednje meritorno ni obravnaval. Takšnega, z zakonom predpisanega postopanja naročnika pa ni mogoče opredeliti kot kršitve vlagateljeve pravice do vsebinske obravnave zahteve za dodatno obrazložitev. Slednjo bo namreč naročnik meritorno obravnaval le, v kolikor bodo za vložitev zahteve za dodatno obrazložitev izpolnjene procesne predpostavke, določene v tretjem odstavku 79. člena ZJN-2. Prav tako ni mogoče pritrditi oceni, da je bila vlagatelju zaradi zavrženja zahteve za dodatno obrazložitev kršena pravica do učinkovitega pravnega varstva, ker se naročnik v odločitvi o zahtevi ni opredelil do navedb v zvezi z neobičajno nizko in nepopolno ponudbo izbranega ponudnika. Omenjene trditve je namreč vlagatelj imel možnost podati (in jih tudi je podal) v vložnem zahtevku za revizijo, na podlagi katerega se je v obravnavanem postopku javnega naročanja pričel postopek pravnega varstva.

Državna revizijska komisija pripominja, da je dodatna obrazložitev odločitve o oddaji naročila materialni akt naročnika, izdan na podlagi vlagateljeve zahteve v okviru postopka javnega naročanja. Slednji je urejen z ZJN-2, ki subsidiarne uporabe pravil ZPP ne predvideva. Zato Državna revizijska komisija ni mogla slediti vlagateljevemu predlogu, naj se na podlagi smiselne uporabe 214. člena ZPP štejejo za resnične vse navedbe naročnika o neobičajno nizki ter nepopolni ponudbi izbranega ponudnika, ki jih ta v odločitvi o zavrženju zahteve za dodatno obrazložitev ni meritorno obravnaval. Prav tako Državna revizijska komisija ni mogla slediti vlagateljevemu predlogu, naj navedbe naročnika v zvezi z vlagateljevim zatrjevanjem glede neobičajno nizke in nepopolne ponudbe izbranega ponudnika šteje kot prepozne. Institut prekluzije novih dejstev in dokazov v postopku pravnega varstva v okviru javnega naročanja je namreč urejen v ZPVPJN, ki podlage za omenjeni vlagatelj predlog v konkretnem primeru ne daje.

Dalje je Državna revizijska komisija obravnavala navedbe vlagatelja v zvezi z neobičajno nizko ponudbo izbranega ponudnika.

Neobičajno nizka ponudba je v 21.a točki prvega odstavka 2. člena ZJN-2 opredeljena kot ponudba, ki s svojo ceno ali načinom izvedbe bistveno odstopa od primerljivih tržnih cen oziroma uveljavljene prakse, ponudnik pa je s kalkulacijami, novo tehnološko rešitvijo in obrazložitvijo ne more pojasniti. Postopanje v zvezi z neobičajno nizko ponudbo je naročnik določil v 16. točki na strani 20 razpisne dokumentacije pod postavko »Vrednost ponudbe, računske napake, neobičajno nizka cena, fiksnost cen, plačilo«, kjer je zapisal: *»Če bo naročnik menil, da so cene, ponujene v ponudbi, glede na njegove zahteve, določene v tej razpisni dokumentaciji, in glede na primerljive cene storitve, ki je predmet naročila, na trgu, neobičajno nizke, ali v zvezi s ponujeno ceno obstaja dvom o možnosti izpolnitve naročila, bo naročnik preveril, ali je ponudba neobičajno nizka. Naročnik bo preveril, ali je ponudba neobičajno nizka tudi, če bo vrednost ponudbe za več kot 50% nižja od povprečne vrednosti pravočasnih ponudb in za več kot 20% nižja od naslednje uvrščene ponudbe, v primeru, da bo prejel vsaj štiri pravočasne ponudbe. Glede na to, da bo naročnik v postopku predmetnega javnega naročila preveril popolnost vseh ponudb, bo v skladu s prejšnjim stavkom preveril, ali je ponudba neobičajno nizka glede na popolne ponudbe.«*

Na podlagi primerjave citiranega določila 16. točke razpisne dokumentacije z določilom prvega odstavka 49. člena ZJN-2 Državna revizijska komisija ugotavlja, da ne drži navedba vlagatelja o tem, da si je naročnik v razpisni dokumentaciji glede postopanja v zvezi z neobičajno nizko ponudbo določil strožje pogoje, kot jih predpisuje prvi odstavek 49. člena ZJN-2. Primerjava omenjenih določb namreč pokaže, da je naročnik v svoji razpisni dokumentaciji navedeno zakonsko določbo skoraj v celoti povzel, pri tem pa dodal dostavek: *»/.../in glede na primerljive cene storitve, ki je predmet naročila, na trgu/.../«. S tem dostavkom pa si naročnik ni brezpogojno predpisal obveznosti preverjanja cen storitve s cenami na trgu, kot to zmotno meni vlagatelj. Citirani dostavek je namreč vključen v tisti del določila razpisne dokumentacije o neobičajno nizki ponudbi, ki se nanaša na ravnanje naročnika v primeru, ko ta sam meni, da so cene v ponudbi izbranega ponudnika (glede na njegove zahteve iz razpisne dokumentacije ter glede na primerljive tržne cene storitve) neobičajno nizke, ter se na podlagi lastne ocene po svoji volji odloči preveriti, ali gre v posameznem primeru za neobičajno nizko ponudbo.*

V skladu z ustaljeno prakso Državne revizijske komisije (glej npr. odločitve v zadevah, št. 018-156/2012, 018-111/2013, 018-196/2014, 018-011/2015) je namreč odločitev o tem, ali bo pričel postopek ugotavljanja neobičajno nizke ponudbe, predmet naročnikove avtonomne presoje. V omenjeno odločitev, ki sodi v sfero naročnikove odgovornosti za lastno poslovanje, vlagatelj ni upravičen posegati, posledično pa je s svojo presojo ne more nadomestiti niti Državna revizijska komisija. Zatrjevanje vlagatelja o tem, da bi moral naročnik glede na določbo razpisne dokumentacije preveriti tržne cene storitev, primerljivih predmetu javnega naročila, je zato irelevantno, hkrati pa so v tej zvezi neutemeljene navedbe vlagatelja o naročnikovi kršitvi načela transparentnosti postopka javnega naročanja. Upoštevanje navedeno so za odločanje v obravnavani zadevi nepomembni tudi izračuni stroškov (brez DDV) izbranega ponudnika na letni ravni, ki jih je vlagatelj ob selektivnem upoštevanju zgolj določenih predpostavk pripravil za vsakega od petih sklopov javnega naročila. Ne da bi se opredeljevala do omenjenih izračunov (kot pojasnjeno, so slednji za presojo obravnavane zadeve irelevantni), Državna revizijska komisija pripominja, da vlagatelj

ni pojasnil, zakaj je pri izračunu upošteval (le) točno določene, po lastni presoji izbrane predpostavke (tj. letne stroške goriva glede na opravljeno število kilometrov (ob povprečni porabi na podlagi podatkov za primerljive avtobuse vlagatelja), letne stroške dela (minimalno ter povprečno plačo izbranega ponudnika glede na podatke GVIN), amortizacijo glede na življenjsko dobo vozila po približni vrednosti glede na letnik in vrsto vozil izbranega ponudnika za vsak posamezni sklop, stroške zavarovanja vozila glede na avtobuse, primerljive vlagateljevim, stroške vzdrževanja (brez generalnih popravil in stroškov dela mehanikov) glede na primerljive stroške vlagatelja za primerljive avtobuse, stroške režijskih služb, financiranja in davkov z zahtevano povprečno stopnjo donosnosti 6%). Ker so za odločanje v obravnavani zadevi izračuni stroškov (brez DDV) izbranega ponudnika na letni ravni nepomembni, je Državna revizijska komisija kot nepotrebne zavrnila v tej zvezi predlagane dokaze, tj. izsek iz proračuna naročnika za leti 2015 in 2016, dokaz z izvedencem finančne stroke, shemo počitkov voznika, dopis družbe Autocommerce o cenah priglašanih vozil izbranega ponudnika, odgovor upravne enote na poizvedbo glede letnika priglašanih vozil z dne 3.9.2015 ter ponudbo za parkiranje Reja transport d.o.o.

Dalje so predmet naročnikove avtonomne presoje in zato za obravnavo konkretne zahteve za revizijo irelevantne vlagateljeve navedbe o tem, da je izbrani ponudnik v konkretnem postopku javnega naročanja ponudil bistveno nižje cene, kot jih običajno ponuja za primerljive prevoze. Posledično je bilo potrebno dokazne predloge vlagatelja z vpogledom v ponudbo izbranega ponudnika z dne 7.9.2015 in v račune izbranega ponudnika, izstavljene vlagatelju za občasne prevoze, zavrnilo kot nepotrebne.

Od pravnega položaja, ko je od naročnikove presoje odvisno, ali bo preverjal ponudbo izbranega ponudnika in ugotavljal, ali je ta neobičajno nizka, je potrebno razlikovati položaj, v okviru katerega je naročnik zavezan z namenom ugotavljanja neobičajno nizke ponudbe izvesti postopek preverjanja. Enako kot pravni položaj volontarnega je tudi položaj obligatornega preverjanja ponudbe izbranega ponudnika urejen v prvem odstavku 49. člena ZJN-2, katerega določilo je v bistvenih elementih v razpisno dokumentacijo povzel tudi naročnik: *»/.../Naročnik bo preveril, ali je ponudba neobičajno nizka tudi, če bo vrednost ponudbe za več kot 50% nižja od povprečne vrednosti pravočasnih ponudb in za več kot 20% nižja od naslednje uvrščene ponudbe, v primeru, da bo prejel vsaj štiri pravočasne ponudbe. Glede na to, da bo naročnik v postopku predmetnega javnega naročila preveril popolnost vseh ponudb, bo v skladu s prejšnjim stavkom preveril, ali je ponudba neobičajno nizka glede na popolne ponudbe/.../«.*

Glede na (v bistvenih elementih identični) določili ZJN-2 ter razpisne dokumentacije v zvezi z obligatornim preverjanjem ponudbe izbranega ponudnika v smeri ugotavljanja neobičajno nizke ponudbe je zaključiti, da bi bil naročnik v konkretnem postopku javnega naročanja zavezan postopek preverjanja ponudbe izpeljati zgolj v primeru, če bi naročnik v posameznem sklopu prejel najmanj štiri popolne ponudbe, pri čemer bi morala biti prvouvrščena ponudba za več kot 50% nižja od povprečne vrednosti popolnih ponudb v tem sklopu in za več kot 20% nižja od drugouvrščene ponudbe.

Po pregledu dokumentacije obravnavanega postopka javnega naročanja Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v konkretnem postopku oddaje javnega naročila prejel štiri popolne ponudbe le v sklopu 3. Samo v okviru omenjenega sklopa je bil torej izpolnjen z ZJN-2 in razpisno dokumentacijo določen prvi od treh kumulativnih pogojev za obligatorno preverjanje ponudbe izbranega ponudnika v smeri ugotavljanja neobičajno nizke ponudbe.

Izračun pokaže, da je povprečna vrednost popolnih ponudb v sklopu 3 znašala 261,75 EUR (brez DDV), pri čemer je bila ponudba izbranega ponudnika, ki je v okviru omenjenega sklopa znašala 210,00 EUR (brez DDV), za 19,77% nižja od povprečne vrednosti popolnih ponudb v sklopu 3. Ker torej ponudba izbranega ponudnika ni bila za več kot 50% nižja od povprečne vrednosti popolnih ponudb v sklopu 3 (in potemtakem drugi od treh pogojev za obligatorno preverjanje neobičajno nizke ponudbe ni bil izpolnjen), naročniku tudi v okviru tega sklopa ni mogoče očitati kršitve pravil ZJN-2 ter lastne razpisne dokumentacije v zvezi z določili o obligatornem preverjanju ponudb z namenom ugotavljanja neobičajno nizke ponudbe izbranega ponudnika.

V tej zvezi Državna revizijska komisija pripominja, da za izvedbo postopka obligatornega preverjanja ponudbe izbranega ponudnika ni relevantna navedba vlagatelja, da je skupna dnevna cena izbranega ponudnika za vseh pet sklopov znašala 780,00 EUR, kar je za več kot 30% nižje od ocenjene dnevne cene (1.157,00 EUR) in za več kot 50% nižje od dosedanje dnevne cene (1.538,59 EUR) izvajanja storitve, ki je predmet obravnavanega javnega naročila. Ker je konkretni postopek javnega naročanja razdeljen na sklope in ker torej ponudniki oddajo svojo ponudbo v vsakem sklopu posebej, obligatornosti preverjanja neobičajno nizke ponudbe ni mogoče presojati na podlagi primerjave seštevka dnevni cen storitve izbranega ponudnika za vseh pet sklopov skupaj (tj. 780,00 EUR), v razmerju do ocenjene in dosedanje cene izvajanja storitve. Pri presoji, ali je izvedba postopka preverjanja neobičajno nizke ponudbe za naročnika obvezna, je namreč potrebno obravnavati vsak sklop naročila posebej (in ne vseh skupaj), poleg tega za omenjeno presojo nista relevantni niti ocenjena niti dosedanja cena izvajanja storitve, ki je predmet naročila, temveč sta v skladu s prvim odstavkom 49. člena ZJN-2 in razpisno dokumentacijo upoštevni izključno povprečna vrednost vseh pravočasnih/popolnih ponudb v posameznem sklopu ter višina drugouvrščene ponudbe v tem sklopu. Ker je zahtevek za revizijo vložen le v štirih od petih sklopov (tj. v sklopih 1, 3, 4 in 5), izračun vsote ponujenih dnevni cen izbranega ponudnika pa je narejen ob upoštevanju vseh petih sklopov, takšen seštevka že iz tega razloga ne more biti primerljiv z ocenjeno in dosedanje dnevno ceno opravljanja predmetne storitve.

Dalje je poudariti, da oblikovanje cen, ki jih ponudniki ponudijo v okviru posameznega postopka javnega naročanja, sodi v okvir poslovne strategije ponudnikov samih, zato slednja za presojo obligatornosti preverjanja neobičajno nizke ponudbe ne more biti relevantna. Prav tako na obveznost preverjanja neobičajno nizke ponudbe ne more vplivati predmet javnega naročila, splošno stanje na področju javnega naročanja v Republiki Sloveniji, kot tudi ne pavšalne navedbe vlagatelja o morebitnem nastopu dolgoročne plačilne nesposobnosti oziroma insolventnosti izbranega ponudnika in o nižjih cenah kot tistih, ki pomenijo slabšo kakovost ter vplivajo na varnost prevoza.

Nadalje vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da ponudbena cena izbranega ponudnika ni sestavljena na način, ki bi bil skladen s pravili poštene konkurence. V zvezi s tem Državna revizijska komisija pripominja, da podajanje nizkih cen v ponudbah z vidika prava javnih naročil načeloma ni nedopustno. Nizka cena je namreč eden od bistvenih elementov konkurenčnosti posamezne ponudbe, konkurenčnost ponudb pa predstavlja poglobitni interes naročnika in obenem smisel javnega naročanja. Zagotovitev konkurenčnosti omogoča uresničevanje načela gospodarnosti, učinkovitosti in uspešnosti (6. člen ZJN-2), ki naročnika zavezuje izvesti postopek oddaje javnega naročila tako, da z njim zagotovi gospodarno ter učinkovito porabo javnih sredstev in uspešno doseže cilje svojega delovanja, zapisane v internih aktih ali drugih programih. Kljub temu je lahko (pre)nizka cena v določenih

okolščinah posledica protipravnega ravnanja ponudnika in je kot taka prepovedana. V takšnih primerih ZJN-2 v 19. točki prvega odstavka 2. člena določa, da je ponudba, sestavljena na način, ki ni skladen s pravili poštene konkurence, nepravilna in posledično nepopolna (16. točka prvega odstavka 2. člena ZJN-2), naročnik pa jo mora v skladu s prvim odstavkom 80. člena ZJN-2 izločiti. Kršitev pravil poštene konkurence pri oblikovanju ponudbene cene v postopku javnega naročanja torej utegne pomeniti tudi nepravilnost in nepopolnost ponudbe.

Pravila poštene konkurence so urejena v Zakonu o preprečevanju omejevanja konkurence (Uradni list RS, št. 36/2008 in sprem.; v nadaljevanju: ZPOmK-1), v skladu s katerim je za ugotavljanje kršitev pravil poštene konkurence pristojna AVK. Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija ne more sama ugotavljati, ali je določen gospodarski subjekt v okviru postopka oddaje javnega naročila ponudbo sestavil na način, ki ni skladen s pravili poštene konkurence. Kot je Državna revizijska komisija že večkrat poudarila (glej npr. odločitve v zadevah, št. 018-005/2014, 018-196/2014, 018-011/2015), bi s tem prekoračila svoje pristojnosti oziroma posegla v pristojnosti državnega organa, ki je v skladu z ZPOmK-1 pristojen za ugotavljanje kršitev pravil poštene konkurence v postopku, za katerega veljajo posebna pravila. Posledično je Državna revizijska komisija vezana na pravnomočne odločitve AVK. V kolikor AVK odločbe, s katero bi odločila o kršitvi pravil poštene konkurence, (še) ni izdala, Državna revizijska komisija ne more sama presoјati ravnanja posameznega ponudnika z vidika določb ZPOmK-1 oziroma mora šteti, da kršitev pravil poštene konkurence v predpisanem postopku (še) ni bila ugotovljena.

Ob upoštevanju navedenega je ugotoviti, da v obravnavani zadevi, v kateri vlagatelj zgolj zatrjuje kršitev pravil poštene konkurence, ne da bi pri tem predložil ustrezno odločbo AVK, Državna revizijska komisija nima podlage za ugotovitev, da je izbrani ponudnik ponudbo sestavil na način, ki ni skladen s pravili poštene konkurence.

Med naročnikom in vlagateljem je bilo v nadaljevanju sporno, ali so bile ponudbe izbranega in drugouvrščenega ponudnika v sklopu 3 ter izbranega ponudnika v sklopu 4 nepravilne in posledično nepopolne, ker niso izpolnjevale pogojev za priznanje sposobnosti.

Naročnik je v razpisni dokumentaciji pod postavko »7. Sposobnost ponudnika« v poglavju z naslovom Tehnična in kadrovska sposobnost v okviru Pogoja 12 za sklop 3 določil: *»/.../naročnik zahteva najmanj 51 sedežni avtobus, pri čemer se zahtevano število sedežev nanaša na število potnikov (voznik ni vključen), priporočena največja dovoljena višina vozila je 3.300 mm, priporočena največja medosna razdalja vozila je 6.000 mm – velikost vozila omogoča obračanje v naselju Javorje/.../«.*

Pod isto postavko razpisne dokumentacije je bilo za sklop 4 določeno sledeče: *»/.../naročnik zahteva najmanj 20 sedežni avtobus, pri čemer se zahtevano število sedežev nanaša na število potnikov (voznik ni vključen), priporočena največja dovoljena dolžina vozila je 7.500 mm, priporočena največja dovoljena širina vozila je 2.200 mm – velikost vozila omogoča obračanje v naseljih Kovčice, Brezovica in Slope/.../«.*

V zvezi s citiranima določbama razpisne dokumentacije je med strankama revizijskega postopka v prvi vrsti obstajal spor o tem, ali so priporočene največje dovoljene višina, medosna razdalja, dolžina ter širina vozila določene v okviru tehničnega pogoja (in potemtakem predstavljajo možni razlog izločitve ponudbe), ali so zgolj priporočilo (katerega upoštevanje torej ni obvezno in zato ne more predstavljati razloga izločitve).

Državna revizijska komisija ni mogla slediti zatrjevanju vlagatelja, da so priporočene največje dovoljene višina, medosna razdalja, dolžina in širina določene v okviru pogoja oziroma kot tiste največje, še dovoljene karakteristike vozila, katerih prekoračitev v velikosti pomeni neizpolnjevanje zahteve razpisne dokumentacije in posledično izločitev ponudbe iz nadaljnega postopka javnega naročanja.

V kolikor bi namreč naročnik kot pogoj predpisal avtobus z največjo dovoljeno višino, medosno razdaljo, dolžino ter širino, ne bi v tej povezavi uporabil besede »priporočena«, marveč bi omenjeno besedo izpustil ali bi uporabil katero drugo, ki bi jasno nakazovala na pogoj. Uporabljenih besednih zvez »priporočena največja dovoljena višina vozila«, »priporočena največja medosna razdalja vozila«, »priporočena največja dovoljena dolžina vozila« ter »priporočena največja dovoljena širina vozila« namreč ne gre cepiti na dva ločena dela (na eni strani »priporočena« ter na drugi »največja dovoljena višina/medosna razdalja/dolžina/širina«), kot to počne vlagatelj, temveč jih je treba brati in razlagati povezano, skupaj, kot so zapisane. V tem primeru ne more biti dvoma, da je s spornimi besednimi zvezami opredeljeno priporočilo oziroma napotek glede višine, medosne razdalje, dolžine ter širine avtobusa, in ne morda zahteva, katere neizpolnitev bi narekovala izločitev nepravilne in s tem nepopolne ponudbe.

Da je naročnik kot pogoj za izpolnjevanje tehnične sposobnosti v sklopu 3 in 4 predpisal avtobus z določenim najmanjšim številom sedežev (ne pa tudi z največjo dovoljeno višino, medosno razdaljo, dolžino ter širino), je nadalje razbrati iz določbe razpisne dokumentacije, v skladu s katero bo ponudba ponudnika, ki ne bo izpolnjevala pogoja (izključno) glede števila sedežev, izločena. Naročnik je v razpisni dokumentaciji predpisano zahtevo »najmanjše število sedežev« resda nekoliko neposrečeno poimenoval »velikost vozila«; ker pa je v nadaljevanju pojasnil, da je z velikostjo vozila mišljeno število sedežev, je moralo biti ponudnikom, ki se sicer ukvarjajo s storitvami prevoza in podrobno poznajo področno terminologijo, jasno, da je s številom sedežev opredeljena kapaciteta vozila in se zgolj zaradi neposrečeno izbrane besedne zveze tehnična zahteva ne razširja na višino, medosno razdaljo, dolžino ter širino vozila. Da le-te niso bile določene v okviru pogoja, nadalje izhaja iz dokazil, ki jih je naročnik zahteval za dokazovanje tehnične sposobnosti. Iz razpisne dokumentacije je razvidno, da se je tehnična sposobnost v obravnavanem postopku javnega naročanja dokazovala s predložitvijo Obrazca št. 8 – Izjava o razpoložljivem in ustreznem voznem parku, ter s kopijami prometnih dovoljenj za vozila, navedena v Obrazcu št. 8. V omenjeni obrazec je bilo potrebno vpisati naslednje podatke o posameznem ponujenem vozilu: znamko in tip vozila, registrsko označbo, število sedežev, namenjenih potnikom, okoljevarstveni standard (emisijski razred – EURO), sklop (relacije), za izvedbo katerega se bo vozilo uporabljalo.

Iz navedenega izhaja, da je bilo v Obrazec št. 8, ki je služil kot dokazilo za izpolnjevanje tehnične sposobnosti ponudnika, potrebno vpisati podatek o številu sedežev ponujenega vozila, ne pa tudi podatka o višini, medosni razdalji, dolžini ter širini vozila, prav tako tega podatka ni bilo potrebno vpisati v kakšen drug obrazec ali ga morebiti izkazati na drug način.

Državna revizijska komisija zato zaključuje, da priporočena največja dovoljena višina ter priporočena največja medosna razdalja v sklopu 3 in priporočena največja dovoljena dolžina ter priporočena največja dovoljena širina v sklopu 4 v konkretnem postopku javnega naročanja niso bile določene v okviru tehničnega pogoja, temveč kot neobvezujoče

priporočilo. Posledično je potrebno ugotoviti, da so navedbe vlagatelja v zvezi s tem, da ponujeni vozili izbranega in drugouvrščenega ponudnika v sklopu 3 presegata priporočeni največji dovoljeni višino ter medosno razdaljo in da ponujeno vozilo izbranega ponudnika v sklopu 4 presega priporočeni največji dovoljeni dolžino ter širino in bi jih bilo zato potrebno izločiti, za odločanje o zahtevku za revizijo niso relevantne. Navedena ugotovitev nadalje narekuje zavrnitev dokaznih predlogov vlagatelja z vpogledom v prospekte za vozila ter v homologacijo vozil izbranega in drugouvrščenega ponudnika, vpogled v priglašena vozila izbranega in drugouvrščenega ponudnika pri GZS, fotografije ter predlagani ogled, saj je njihova izvedba glede na nepomembnost navedb v zvezi s spornimi karakteristikami ponujenih vozil nepotrebna.

Vlagatelj navaja, da je v konkretni zadevi sledil zahtevam iz razpisne dokumentacije in ponudil vozilo z višino 3.100 mm, zaradi česar je bil v nekonkurenčnem položaju, saj takšnega vozila ne more uporabljati za občasne prevoze, poleg tega je takšnih vozil malo in je njihova uporaba omejena na linijski promet. Kot že pojasnjeno, višina vozila ni bila določena v okviru tehničnega pogoja in tudi ne omejena na najvišjo dovoljeno zgornjo mejo, prav tako v razpisni dokumentaciji ni najti zahteve po nizkopodnem ali visokopodnem vozilu. Vlagatelj bi zato lahko ponudil tudi kakšno drugo vozilo po lastni izbiri, v kolikor bi slednje izpolnjevalo predpisano zahtevo glede števila sedežev. Zgolj zato, ker je vlagatelj zaradi zmotne interpretacije sicer jasnih in nedvoumnih določil razpisne dokumentacije ponudil nekonkurenčno vozilo, naročniku ni mogoče očitati kršitve načela enakopravne obravnave ponudnikov iz 9. člena ZJN-2.

Nadalje so za odločanje v obravnavani zadevi irelevantne vlagateljeve trditve o poskusni vožnji z vozilom, višjim od zahtev v razpisni dokumentaciji, posledično pa je v tej zvezi nepotrebna izvedba predlaganega dokaza z vpogledom v predložene fotografije. Prav tako na odločitev v konkretnem postopku pravnega varstva ne morejo vplivati navedbe vlagatelja o tem, da je naročnik kot upravljalec občinskih cest dolžan skrbeti za varen in nemoten potek prometa na teh cestah, kot tudi ne vlagateljeva zatrjevanja o stanju na cestah, vključenih v relacije iz sklopa 3 ter 4 naročila.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj ni uspel izkazati resničnosti svojih navedb o tem, da so bile ponudbe izbranega ter drugouvrščenega ponudnika v sklopu 3 in izbranega ponudnika v sklopu 4 nepravilne in s tem nepopolne ter da bi jih posledično bilo potrebno izločiti.

V nadaljevanju vlagatelj naročniku očita kršitev načela transparentnosti javnega naročanja (8. člen ZJN-2) ter enakopravne obravnave ponudnikov (9. člen ZJN-2), saj je po vlagateljevem zatrjevanju v obravnavanem postopku oddaje javnega naročila sodelovala uslužbenka naročnika, ki je v sorodstveni povezavi z zakonitim zastopnikom potencialnega ponudnika. Kot navaja že vlagatelj sam, gre v tem primeru zgolj za potencialnega ponudnika, torej za zasebno gospodarsko družbo, ki v obravnavanem postopku javnega naročanja ne nastopa niti kot ponudnik, sponudnik niti kot podizvajalec. Ker je rok za predložitev ponudb že potekel, se omenjena gospodarska družba v postopek oddaje konkretnega javnega naročila tudi ne more več vključiti, zato so očitki vlagatelja o naročnikovi kršitvi načela transparentnosti in enakopravne obravnave ponudnikov neutemeljeni. Glede na navedeno so za odločanje v obravnavanem postopku javnega naročanja nepomembne tako vlagateljeve trditve domnevnem nasprotju interesov kot tudi tiste o zatrjevanem poslovnem sodelovanju omenjene gospodarske družbe z naročnikom in izbranim ponudnikom. Takšnega zaključka ne

more omajati niti vlagateljeva navedba, da se je zakoniti zastopnik omenjene gospodarske družbe udeležil odpiranja ponudb, ki je v okviru konkretnega postopka javnega naročanja potekalo dne 11.8.2015. Odpiranje ponudb je namreč zaradi uresničevanja (zlasti) načela transparentnosti javno in se ga lahko brez predpisanih omejitev udeleži vsak, ki to želi. Zaradi navedenega je Državna revizijska komisija kot nepotreben zavrnila predlagani dokaz z zaslišanjem priče Sandija Brataševca.

Med strankama ni sporno, da je naročnik na vlagatelja dne 26.8.2015 naslovil zahvalno pismo, številka 603-6/2015-1, s katerim se mu je zahvalil za dolgoletno in uspešno poslovno sodelovanje na področju izvajanja storitve prevozov šolskih otrok. Vendar Državna revizijska komisija v nasprotju z vlagateljem v tem ne vidi dokaza za njegove trditve, da je naročnik z izbranim ponudnikom sklenil okvirni sporazum pred iztekom obdobja mirovanja. Na podlagi vpogleda in preučitve vsebine zahvalnega pisma z dne 26.8.2015 Državna revizijska komisija pritrjuje zaključku naročnika o tem, da omenjeno pismo predstavlja zgolj zahvalo vlagatelju za uspešno poslovno sodelovanje in je kot tako le odraz zgledne poslovne prakse, ne pa dokaz naročnikove kršitve 79a. člena ZJN-2.

Ker Državna revizijska komisija kršitev postopka javnega naročanja, ki jih je zatrjeval vlagatelj, ni ugotovila, je zahtevek za revizijo kot neutemeljen zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo uveljavljal povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Ker vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, je Državna revizijska komisija v skladu določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN vlagateljevo zahtevo za povračilo stroškov zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Nadalje Državna revizijska komisija ugotavlja, da je vlagatelj v obravnavani zadevi preplačal takso za predrevizijski in revizijski postopek. Ker je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo zoper odločitev naročnika o izbiri ponudnika, s katerim bo v okviru konkretnega postopka javnega naročanja sklenil okvirni sporazum, se v konkretnem primeru za določitev višine takse uporablja določba 73.a člena Zakona o izvrševanju proračunov Republike Slovenije za leti 2014 in 2015 (Uradni list RS, št. 101/2013 in sprem.; v nadaljevanju: ZIPRS1415). Navedeno pomeni, da v konkretnem postopku pravnega varstva znaša taksa (za predrevizijski in revizijski postopek) 1.000,00 EUR, medtem ko je vlagatelj plačal takso v višini 10.485,72 EUR. Državna revizijska komisija bo zato o vračilu preplačane takse v znesku 9.485,72 EUR odločila v skladu z 72. členom ZPVPJN.

V Ljubljani, dne 3.11.2015

predsednik senata:
mag. Gregor Šebenik,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- Občina Hrpelje – Kozina, Reška cesta 14, 6240 Kozina,
- AVRIGO, d.o.o., Kidričeva ulica 20, 5000 Nova Gorica,
- STREET TOUR, d.o.o., Portorož, Liminjanska cesta 94a, 6320 Portorož,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo, Tržaška cesta 21, 1000 Ljubljana.

V vednost:

- finančno-računovodska služba Državne revizijske komisije.

Vložiti:

- v spis zadeve.

